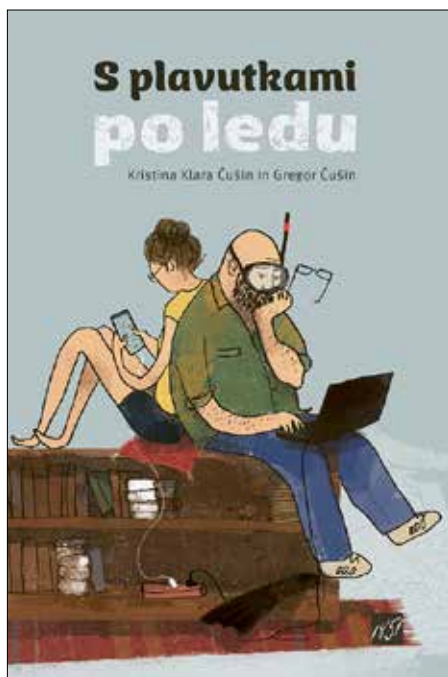

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

KRISTINA KLARA ČUŠIN IN GREGOR ČUŠIN: S PLAVUTKAMI PO LEDU

Podatki o knjigi

- Naslov: S plavutkami po ledu
- Avtorja: Kristina Klara Čušin in Gregor Čušin
- Ilustriral: Luka Modic
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 188
- Število ilustracij: 10
- ISBN: 978-961-278-702-8
- Cena: 23 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2024

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Plavutke na ledu so smešne, drsalke na plavanju nevarne

Pridejo zloglasna leta, ki jim pravimo puberteta. In časi odraščanja, ko se »pogovarjamo« kriče ali sploh ne. Včasih odmeva samo še treskanje z vrati. In skozi take burne čase odraščajo najstniki in rastejo starši. Včasih pa se vse tisto, kar si imamo povedati, začne z Draga Kristina ... ali Dragi ati ... Pisma, za katera si očetje in matere želijo, da bi jih napisali, in pisma, ki si jih najstniki želijo prebrati.

Gregor Čušin in njegova prvorojenka Kristina si tri najstniška leta dopisujeta. Oče spravi na papir vse tisto, kar bega, skrbi in navdihuje toliko staršev. Kaj se dogaja za zaprtimi vrati tvoje sobe? Kakšen je tvoj princ na belem konju? Kam bi šla na sanjske počitnice? Se kdaj pogovarjaš z Bogom? Veruješ?

Hči mu v pismih odgovarja – preprosto, iskreno, duhovito. In postavlja nova vprašanja. Kako sta vedela, da je za zmeraj in za večno? Bi pri petnajstih že morala na počitniško delo? V čem je smisel geografije, fizike in šole nasploh, če pa bom pisateljica?

Oče in hči skupaj rasteja in odraščata. Ganljivo nas opominjata, da se je s plavutkami podati na led smešno, z drsalkami iti na plavanje pa nevarno. V vseh letnih časih in v vseh situacijah pa je le iskrena in ljubeča beseda tista oprema, ki nikoli ne zataji.

O avtorjih

Kristina Klara Čušin (1998) je leta 2022 diplomirala iz primerjalne književnosti in anglistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. V študijskem letu 2023/24 je en semester študirala v Lizboni na *Faculdade de Letras*. Trenutno zaključuje magistrski študij anglistike. V reviji *Naša družina* si je kot najstnica tri leta dopisovala s svojim očetom. Svoj literarni talent je v sodelovanju z njim razvijala že skozi družinske igre, ki so bile prav tako objavljene v omenjeni reviji. Od leta 2017 redno piše tudi za revijo *Najst*.

Gregor Čušin (1970) je kristjan, oče šestih otrok, mož ene žene, verujoč v enega Boga. Po poklicu je dramski igralec. Zase pravi, da je glumač za ljubi kruhek, po službeni dolžnosti in po karakterju. Mož in oče pa je po odločitvi in iz ljubezni – za kruh, ki ne mine. Je samozaposlen, a nikakor samo zaposlen. Vesel je, če se le da, in resen, če je treba biti. Je peti otrok s tremi sestrami in bratom. Atu in mami so na svet spravili devetnajst vnukov.

Br. Luka Modic (1980) je rojen v Postojni, odraščal je na Blokah. Slikarstvo je študiral na Akademiji lepih umetnosti v Benetkah, teologijo v Ljubljani. V kapucinski samostan je prvič odšel leta 2006, drugič pa pet let pozneje. Novo mašo je pel leta 2017, trenutno kot vzgojitelj ponovincev deluje v župniji Štepanja vas v Ljubljani.

Odlomek iz knjige

Draga Kristina!

Ko sem te vprašal, če bi si dopisovala, si mi rekla: »Zakaj? Saj živiva v isti hiši!«

To je že res. A to, da ljudje živijo pod isto streho, še ne pomeni, da se pogovarjajo. In tudi midva se pravzaprav ne. No, pogovarjava se, a če te vprašam »Kako si?« in ti odgovoriš »V redu«, to še ni pogovor, in če sem iskren, sploh ne vem, *kako si!*

Hvala Bogu nisi edinka, si pa prvorojenka in tvoj svet je vsa ta leta predstavljal velik del *mojega* sveta, zdaj pa ... Prav kmalu boš stara štirinajst let in še sam ne vem, kako in kdaj so se mi vrata v tvoj svet zaprla, kot se zaprejo vrata tvoje sobe! No, saj ni tako hudo in je tudi popolnoma normalno za tvoja leta. Kot je normalno za moja leta, da se na drugi strani vrat sprašujem, ali ravnam prav.

Zato ti pišem. Kot se piše svetemu Miklavžu in se potem pismo pusti v peharju ali pa na okenski polici, da ga sveti mož najde in odnese. In odpiše, če je ravno pri volji. In tudi jaz ti bom tole pismo pustil kje, da ga najdeš. Morda ti ga bom zataknil za ogledalo, da ga boš prej zagledala. In odpisala, če boš ravno pri volji.

Zadnjič sem naletel na tvojo fotografijo, staro kako leto, in ko sem jo pogledal, sem nehote pomislil na tvojo mamico. Ravno teh let je bila, ko sva se spoznala. In sem pomislil, kako si ji podobna! Kako si lepa!

Morda se boš ob tem zmrnila in rekla: »Ne, pa ne!« In če navržem še kakšno frazo, kako smo vsi lepi in dragoceni v Božjih očeh ..., vem, boš zavila z očmi, kot znaš samo ti! In sem pomislil, da pravzaprav res ne vem, kaj si misliš o sebi. Si si všeč? Si si lepa? In pomislil sem še, da tudi ne vem, kaj tebi in tvojim vrstnikom danes pomeni lepota. Kaj je za vas lepo? Kdo je lep? Vem le, da moje opazke o modi in frizurah pospremiš z že omenjenim zavijanjem oči. Pa sploh ne gre le za zunanost, čeprav morda očetovsko neumno sklepam, da v tvojih letih dekleta vse preveč daste na videz, saj smrklaste revije, ki jih bereš v pretežni meri, prinašajo članke o dietah in ličilih ter teste z vprašanji: Kako veš, da si mu všeč? in podobne neumnosti.

Govorim o notranji lepoti. O dojetanju in predvsem sprejemanju samega sebe.

Se zavedaš, da si lepa? Da si lepa in dragocena v Božjih očeh? Še posebej v mojih očeh? In mamičinih? Lahko kaj storim? Pomagam? Smem? Zmorem? Sem res že čisto pozabil, kako je, če si najstnik?

O vsem tem sem tuhtal, ko sem z napol omrtvičeno čeljustjo odprtih ust ležal na zobozdravniškem stolu in mi je gumijasto orokavičen tujec s svedri šaril po zobovju! In morda se tudi ti tako počutiš, ko z vprašanji vrtam vate in pričakujem odgovor. A nisem tujec. In mislim, da je prav, da vem, *kako si*.

Tako. Zatikam za ogledalo in upam na odgovor.

Pozdrav.

Ati